

Arrest

nr. 313 141 van 18 september 2024
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat T. MOSKOFIDIS
Eindgracht 1
3600 GENK

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Venezolaanse nationaliteit te zijn, op 26 januari 2024 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 11 januari 2024 tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 mei 2024, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 juni 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. DARESHOERI, die *loco* advocaat T. MOSKOFIDIS verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché C. D'HAENENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster kwam op 22 oktober 2018 toe op het Belgische grondgebied en diende op dezelfde dag een eerste verzoek om internationale bescherming in.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) trof op 30 november 2018 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Het beroep tegen deze beslissing werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) verworpen in zijn arrest van 21 januari 2020 (RvV 21 januari 2020, nr. 231 603).

1.3. Verzoekster diende op 17 februari 2020 een volgend verzoek om internationale bescherming in.

1.4. De commissaris-generaal trof op 30 november 2020 een beslissing waarbij het in punt 1.3. vermelde volgend verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk werd verklaard.

1.5. Verzoekster diende op 15 februari 2021 een tweede volgend verzoek om internationale bescherming in.

1.6. De commissaris-generaal trof op 20 mei 2021 een beslissing waarbij het in punt 1.5. vermelde tweede volgend verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk werd verklaard. Het beroep tegen deze beslissing werd door de Raad verworpen in zijn arrest van 19 januari 2022 (RvV 19 januari 2022, nr. 266 951).

1.7. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde van de staatssecretaris) trof op 11 april 2023 een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten - verzoeker om internationale bescherming (bijlage 13*quinquies*).

1.8. Verzoekster deed samen met haar partner, de heer A.M., een huwelijksaangifte bij de gemeente Borsbeek op 12 juli 2023. De ambtenaar van de burgerlijke stand van de gemeente Borsbeek weigerde op 25 oktober 2023 om het huwelijk tussen verzoekster en de heer A.M. te voltrekken omdat het een schijnhuwelijk betrof.

1.9. De gemachtigde van de staatssecretaris trof op 11 januari 2024 een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13*septies*).

1.10. De gemachtigde van de staatssecretaris trof op 11 januari 2024 eveneens een beslissing tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13*sexies*). Verzoekster werd hiervan diezelfde dag in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

"(...)

Betrokkene werd gehoord door de politie van PZ MINOS op 10/01/2024 en in deze beslissing werd rekening gehouden met haar verklaringen.

Aan de mevrouw, die verklaart te heten:

Naam : P.(...) A.(...)

voornaam : F.(...) J.(...)

geboortedatum : (...)

geboorteplaats : (...)

nationaliteit : Venezuela

In voorkomend geval, alias: /

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd voor het volledige Schengengrondgebied⁽¹⁾.

Wanneer betrokkene evenwel in het bezit is van een geldige verblijfstitel afgeleverd door één van de lidstaten, dan geldt dit inreisverbod enkel voor het grondgebied van België.

De beslissing tot verwijdering van 11/01/2024 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

[x] 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;

[] 2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 11/04/2023 dat haar betekend werd op 24/04/2023. De betrokkene heeft niet het bewijs geleverd dat hij deze beslissing heeft uitgevoerd.

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van 3 jaar:

Volgens het administratief verslag opgesteld door de politiezone van PZ Antwerpen op 06/04/2023 werd de betrokkene aangehouden omwille van feiten van opzettelijke slagen en/of verwondingen. Gezien het gewelddadige karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat de betrokkene door haar gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven. Zij werd door een ICAM-coach van DVZ tijdens 3 gesprekken in juni, juli en november 2023 nochtans geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek. Gelet op al deze elementen en op het belang van de immigratiecontrole, is een inreisverbod van 3 jaar proportioneel.

Betrokkene kwam op 22/10/2018 aan de grens van België (luchthaven Zaventem) aan, alwaar zij wegens onduidelijk reismotief door de politie werd opgehouden en waarbij zij een eerste verzoek tot internationale bescherming indiende. Deze aanvraag werd door het CGVS geweigerd op 30/11/2018 en het beroep dat betrokkene hiertegen indiende werd door de RVV verworpen op 21/01/2022. Betrokkenes tweede aanvraag tot internationale bescherming werd door het CGVS niet-ontvankelijk verklaard op 30/11/2020, en haar meest recente verzoek (dd. 15/02/2021) werd door het CGVS geweigerd op 20/05/2021 en het beroep van betrokkene werd door de RVV verworpen op 19/01/2022. Daaropvolgend ontving betrokkene een bevel om

het grondgebied te verlaten (bijlage 13qq) geldig 30 dagen en dat werd haar betekend via aangetekend schrijven op 19/04/2023.

Betrokkene verklaart dat zij in België een Belgische onderdaan als partner heeft. Dit loutere feit geeft betrokkene niet automatisch recht op verblijf. Betrokkene diende een huwelijksaanvraag in te Borsbeek met haar partner op 20/07/2023. De gemeente Borsbeek weigerde dit huwelijk te voltrekken bij een beslissing van 25/10/2023. De weigering van registratie van het huwelijk vormt een contra-indicatie inzake het bestaan van een werkelijk gezinsleven, zodat kan geconcludeerd worden dat een terugkeer naar het land van herkomst geen schending van artikel 8 EVRM inhoudt.

Ook verklaart betrokkene in België 3 meerderjarige dochters te hebben die hier legaal verblijven. Ook haar moeder verblijft in België, maar op dit moment zonder verblijfstitel. Deze feiten geven betrokkene evenmin automatisch recht op verblijf. Opgemerkt moet worden dat uit de jurisprudentie van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens blijkt dat, hoewel de familierelatie tussen partners, maar ook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt aangenomen, dit niet het geval is in de relatie tussen ouders en volwassen kinderen, of tussen meerderjarige siblings. In *EZZOUHDI c. Frankrijk* (13 februari 2001), heeft het Europese Hof voor de Rechten van de Mens eraan herinnerd dat "de betrekkingen tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs zullen profiteren van de bescherming van artikel 8 zonder dat er sprake is van aanvullende elementen van afhankelijkheid, andere dan normale emotionele banden". De betrokkene toont echter geen dergelijke aanvullende elementen van afhankelijkheid aan.

Er kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst of naar een derde land waar betrokkene een lang verblijf zou genieten, om eventueel later legaal naar België terug te keren, niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. In zijn arrest (nr. 27.844) dd. 27/10/2009 stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat betrokkene(n) zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen." Hoe dan ook toont betrokkene niet aan dat zij enkel in België een gezinsleven kan hebben. Het loutere feit dat haar vermeende Belgische partner niet kan gedwongen worden het Belgisch grondgebied te verlaten, maakt bovendien niet dat hij betrokkene niet vrijwillig zou kunnen volgen naar Venezuela. Zowel betrokkene als haar partner wisten dat het gezinsleven in België vanaf het begin precair was, gelet op de illegale verblijfssituatie van betrokkene in België. Vanuit het land waarnaar betrokkene terugkeert om daar indien gewenst de gewijzigde procedures te volgen om in een derde land legale toegang te verkrijgen, kan betrokkene in afwachting de band met haar partner, haar moeder en haar kinderen onderhouden via de moderne communicatiemiddelen. Het staat betrokkene bovendien vrij om desgevallend op eender welk moment nadat tweede derde van de termijn is verstreken, een opschorting of opheffing van het inreisverbod te vragen overeenkomstig de vigerende wettelijke bepalingen terzake. Indien betrokkene effectief voldoet aan de voorwaarden om een recht op verblijf in het Rijk te bekomen hoeft onderhavig inreisverbod voor hehaar (sic) dan ook geenszins een moeilijk te herstellen ernstig nadeel te vormen.

Betrokkene verklaart medische problemen te hebben: problemen met bloedvaten en met de longen, waarvoor zij medicatie verklaart te nemen. Betrokkenes bekende medische toestand werd onderzocht door een arts van de DVZ en deze concludeerde op 21/11/2023 dat betrokkene in staat is te verblijven in een gesloten centrum en te reizen.

Betrokkene verklaart geen minderjarige kinderen in België te hebben.

Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris rekening gehouden met de specifieke omstandigheden, zoals bepaald in artikel 74/11.

(...)"

1.11. Verzoekster werd op 30 januari 2024 gerepatriëerd naar Caracas te Venezuela.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoekster werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten van het geding ten laste van verzoekster te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voert verzoekster de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de zorgvuldigheidsplicht. Verzoekster stelt in haar enig middel het volgende:

"De bestreden beslissing houdt in dat verzoekster in principe een inreisverbod wordt opgelegd voor het volledige Schengengebied en dit voor de duur van 3 jaar.

Verzoekster wenst te wijzen op artikel 8 EVRM en de interpretatie door het EHRM van dit artikel in het kader van het omgangsrecht.

Artikel 8 EVRM stelt:

Recht op eerbiediging van privé, familie- en gezinsleven

1. Een ieder heeft het recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

Centraal in de rechtspraak van het EHRM op basis van artikel 8 EVRM is "familieleven". Het is belangrijk voor ogen te houden dat het Hof een autonome interpretatie aan het familieleven geeft. Dit begrip heeft doorheen de jaren een ontwikkeling doorgemaakt.

In het arrest *Al-Nashif en anderen v. Bulgarije* gaf het Hof een algemene schets van het familieleven. Deze omschrijving kan gezien worden als een overzicht van de rechtspraak tot nu toe in dit verband:

"The existence or non-existence of "family life" is essentially a question of fact depending upon the reality in practice of close personal ties. Nevertheless, it follows from the concept of family on which article 8 is based that a child born of a marital union is ipso jure part of that relationship; hence, from the moment of the child's birth and by the very fact of it, there exists between him and his parents a bond amounting to "family life" which subsequent events cannot break save in exceptional circumstances. In so far as relations in a couple are concerned, "family life" encompasses families based on marriage and also de facto relationships. When deciding whether a relationship can be said to amount to "family life", a number of factors may be relevant, including whether the couple live together, the length of their relationship and whether they have demonstrated their commitment to each other by having children together or by any other means." (eigen onderlijning)

(vrije vertaling:

Het bestaan of niet bestaan van " het gezinsleven " is in wezen een feitenkwestie , afhankelijk van de realiteit in de praktijk van nauwe persoonlijke banden . Toch blijkt uit het concept van de familie op welk artikel 8 is gebaseerd dat een kind geboren uit een burgerlijke unie van rechtswege deel uitmaakt van die relatie ; dus , vanaf het moment van de geboorte van het kind en door het feit hiervan, bestaat er tussen hem en zijn ouders een " gezinsleven " , die latere gebeurtenissen niet kunnen verbreken, tenzij in uitzonderlijke omstandigheden. Voor zover relaties in een paar betreft , " gezinsleven " omvat families op basis van het huwelijk en ook de facto relaties. Bij de beslissing of een relatie als " gezinsleven " kan genoemd worden, kunnen een aantal factoren van belang zijn, waaronder de vraag of het echtpaar samenwoont, de lengte van hun relatie, en of ze tegenover elkaar de verbintenis hebben om samen kinderen te hebben, of op andere manieren) (eigen onderlijning)

Het Hof kiest duidelijk niet voor een enge definitie. Het is niet vereist dat de relaties een juridische basis hebben. Wat telt, is het bestaan, in werkelijkheid, van sterke persoonlijke en emotionele relaties die gestaafd worden door feitelijke omstandigheden. Het is veeleer doorslaggevend dat er een effectief beleefde familiesituatie voorhanden is. Bloed- of aanverwantschap is, met andere woorden, niet noodzakelijk. Er is nog een tweede criterium dat belangrijker is, namelijk een voldoende hechte band tussen de betrokken personen. In casu blijkt dat verzoekster een relatie heeft met haar partner, die momenteel in België woont.

De bestreden beslissing schendt aldus artikel 8 EVRM iuncto de motiveringsplicht zoals vervat in artikel 2-3 Wet Uitdrukkelijke Motivering van Bestuurshandelingen, alsook het zorgvuldigheidsbeginsel.

Dat de motivering van de Dienst Vreemdelingenzaken dan ook niet correct is. Dat deze motivering een wezenlijk onderdeel uitmaakt van de beslissing, zodat de beslissing dan ook geen enkel antwoord geeft op de wezenlijke problematiek van verzoekster.

De beslissing maakt dan ook een wezenlijke inbreuk uit op de zorgvuldigheidsplicht iuncto de motiveringsplicht, zoals vervat in artt. 2-3 Wet Uitdrukkelijke Motivering van Bestuurshandelingen van 1991.

Het dient dan ook benadrukt te worden dat deze beslissing als nietig dient beschouwd te worden en dient vernietigd te worden.

Er werd door de Belgische Staat onzorgvuldig onderzoek geleverd naar de situatie van verzoekster.

De minister van Binnenlandse Zaken heeft de plicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te steunen op correcte feitenvinding. Dat er geval per geval moet gekeken worden naar de concrete omstandigheden van de zaak.

De bestreden beslissing komt tekort aan de zorgvuldigheidsplicht."

3.2. De zorgvuldigheidsplicht houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. De beslissing van het bestuur dient derhalve te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid er onder meer toe om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 8 februari 2021, nr. 249.746).

3.3. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen hebben betrekking op de formele motiveringsplicht. Deze verplicht de administratieve

overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op “afdoende” wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze daadkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen (RvS 27 augustus 2019, nr. 245.324).

De Raad stelt vast dat verzoekster de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing kent nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in haar middel, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden.

3.4. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking kunnen worden genomen (RvS 13 augustus 2013, nr. 224.475).

3.5. Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Het wettigheidsstoezicht van de Raad is beperkt tot het onderzoek of de door verweerder in aanmerking genomen samenhangende feitelijke omstandigheden correct zijn, deze omstandigheden correct werden beoordeeld en ze de genomen beslissing in redelijkheid kunnen verantwoorden (cf. RvS 18 februari 2021, nr. 249.747).

3.6. Verzoekster is van oordeel dat onvoldoende rekening werd gehouden met haar recht op gezinsleven. Het door haar geschonden geachte artikel 8 van het EVRM bepaalt het volgende:

*“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.
2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”*

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip ‘familie- en gezinsleven’, noch het begrip ‘privéleven’. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./ Finland, § 150). Het begrip ‘privéleven’ wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip ‘privéleven’ een brede term is en dat het mogelijk, noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29). De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie. Wanneer verzoekster een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

3.7. Verzoekster stelt dat zij een relatie heeft met haar partner, die momenteel in België woont. In de bestreden beslissing wordt met betrekking tot deze relatie het volgende gesteld:

“Betrokkene verklaart dat zij in België een Belgische onderdaan als partner heeft. Dit loutere feit geeft betrokkene niet automatisch recht op verblijf. Betrokkene diende een huwelijksaanvraag in te Borsbeek met haar partner op 20/07/2023. De gemeente Borsbeek weigerde dit huwelijk te voltrekken bij een beslissing van 25/10/2023. De weigering van registratie van het huwelijk vormt een contra-indicatie inzake het bestaan van een werkelijk gezinsleven, zodat kan geconcludeerd worden dat een terugkeer naar het land van herkomst geen schending van artikel 8 van het EVRM inhoudt.

(...)

Er kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst of naar een derde land waar betrokkene een lang verblijf zou genieten, om eventueel later legaal naar België terug te keren, niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. In zijn arrest (nr. 27.844) dd. 27/10/2009 stelt de Raad voor Vreemdelingsbetwistingen het volgende: “De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat betrokkene(n) zou toelaten de bepalingen van de

vreemdelingenwet naast zich neer te leggen." Hoe dan ook toont betrokkene niet aan dat zij enkel in België een gezinsleven kan hebben. Het loutere feit dat haar vermeende Belgische partner niet kan gedwongen worden het Belgisch grondgebied te verlaten, maakt bovendien niet dat hij betrokkene niet vrijwillig zou kunnen volgen naar Venezuela. Zowel betrokkene als haar partner wisten dat het gezinsleven in België vanaf het begin precair was, gelet op de illegale verblijfssituatie van betrokkene in België. Vanuit het land waarnaar betrokkene terugkeert om daar indien gewenst de geijkte procedures te volgen om in een derde land legale toegang te verkrijgen, kan betrokkene in afwachting de band met haar partner, haar moeder en haar kinderen onderhouden via de moderne communicatiemiddelen. Het staat betrokkene bovendien vrij om desgevallend op eender welk moment nadat tweede derde van de termijn is verstreken, een opschorting of opheffing van het inreisverbod te vragen overeenkomstig de vigerende wettelijke bepalingen terzake. Indien betrokkene effectief voldoet aan de voorwaarden om een recht op verblijf in het Rijk te bekomen hoeft onderhavig inreisverbod voor hehaar (sic) dan ook geenszins een moeilijk te herstellen ernstig nadeel te vormen."

Verzoekster weerlegt in haar middel nergens de pertinente vaststelling van de gemachtigde van de staatssecretaris dat de weigering van de ambtenaar van de burgerlijke stand van Borsbeek om het huwelijk tussen haar en haar partner te voltrekken een contra-indicatie vormt inzake het bestaan van een effectief gezinsleven.

In het kader van haar verzoekschrift brengt verzoekster alsnog geen bijkomende elementen aan die de intensiteit en het duurzaam karakter van haar relatie met haar partner aantonen. Het is dus onduidelijk of het gezinsleven werd verdergezet na de weigeringsbeslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand en of verzoekster beroep heeft aangetekend tegen deze beslissing bij de familierechtbank. Verzoekster verwijst in haar middel naar het arrest *Al-Nashif en anderen v. Bulgarije* van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens om aan te tonen dat bij de beslissing of een relatie al dan niet als 'gezinsleven' beschouwd dient te worden verschillende factoren in overweging dienen te worden genomen zoals bijvoorbeeld de vraag of het echtpaar samenwoont, de duur van hun relatie en of ze tegenover elkaar de wens geuit hebben om samen kinderen te krijgen. Verzoekster verzuimt verder echter volledig om informatie aan te reiken die toelaat deze beoordeling te maken. Verzoekster toont dan ook niet aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris onzorgvuldig te werk ging door haar relatie niet als beschermenswaardig te beschouwen in de zin van artikel 8 van het EVRM en/of een te eng begrip van de term 'gezinsleven' in de zin van artikel 8 van het EVRM hanteerde.

3.8. Ten overvloede wijst de Raad erop dat wat betreft de relatie tussen verzoekster en haar partner, het een belangrijk element is dat dit al dan niet bestaande gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM werd ontwikkeld tijdens een periode dat het voor de betrokken personen onmiddellijk duidelijk was dat, gezien verzoeksters verblijfssituatie, dit gezinsleven op het Belgische grondgebied een uiterst precair karakter zou kennen. Indien zulke situatie zich voordoet, zal enkel in uitzonderlijke omstandigheden een schending van artikel 8 van het EVRM worden vastgesteld (EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland* (GK), § 107; zie ook EHRM 17 april 2014, *Paposhvili/België*, § 142). Verzoekster maakt geenszins aannemelijk dat haar privé- of gezinsleven in België zou doorwegen op haar illegale verblijfssituatie in België.

3.9. Er werd geen schending aannemelijk gemaakt van artikel 8 van het EVRM. Verzoekster toont niet aan dat de bestreden beslissing zou steunen op onjuiste feitelijke gegevens of het gevolg is van onzorgvuldig onderzoek. Er is geen sprake van een schending van de zorgvuldigheidsplicht, noch van de motiveringsplicht.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien september tweeduizend vierentwintig door:

F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

F. TAMBORIJN